
DÜDÜK
Çağlar Simsoy
okunacak nesne

DÜDÜK

öykü

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy

Kitabın Adı: Düdük

Okunacak Nesne

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz

Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy

Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.

Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Düdük

Aydınlatmaya pek hevesli olmayan sokak lambasının altında, kollarını kavuşturmuş bekliyor. Giyimi soğuk havaya pek uygun değil. Kot şortun altında, baldırlarına kadar gelen kalın çorapları, ayağında koyu renk, süet, topuklu çizmeler var. Göbeğini açıkta bırakan, uzun kollu pembe lateks ceket giymiş, önünü kapatmış. Omzunda kocaman zincirli, siyah bir baget çanta var. Durmaksızın akan araba nehri, ilerleyen saatle birlikte debisini iyice yitirmiş, sakinleşmiş.

Çok beklediği de oluyor, hafta içi, özellikle salı ve perşembeleri. Soğuk havalarda gidiyor, bir süre sonra yine geliyor. Isınmak için olmalı, yakınlardaysa evine belki de bir kafeye gidiyordur. Önünde duran arabalara yaklaşıyor, pazarlık yapılıyor, anlaşırsa arabaya binip gidiyor, yoksa araba çekip gidiyor.

Dizginleyemediğim bir merak bu. Lambanın altı boşalana kadar camdan ayrılmak istemem. Sokakla caddenin kesiştiği köşeye kondurulmuş bir apartmanın üçüncü katındayım. Kendimi belli etmemek için odamın ışığını kapalı tutarım, biraz aralık bıraktığım perdenin ardında dururum.

Yine hareketlendi, kollarını kavuşturmuş, topuklarına yüklene yüklene yürüyor. Işıktan çok uzaklaşmadan durdu, yüzünü

caddeye döndü. Sağa sola şöyle bir baktı, çantasını karıştırdı sigara ve çakmağı buldu. Sigarayı henüz yakmış, ilk nefesini almıştı, bir araba durdu. Birkaç cümlede anlaştılar. Sigarasını kaldırıma atıp, arabaya bindi. O gidince ben de pencereyi kapatıp televizyon izlemek üzere salona döndüm. *Sıcağı Sıcağına* başlamış, annem ve babam büyülenmiş gibi izliyorlar. Morgda, parçalanmış bir ceset gösterdiler, insana benzer bir yanı kalmamış, yalnızca et yığını. Buz gibi bir sızı geçti içimden. Bu şov yüzünden tavuk kadar kolay kesilebilir bir canlı olarak görmeye başladım kendimi. İnsan, inanılmaz ölçüde korkunç yaratığa dönüşebiliyor. Birinin katile dönüşmesi için sınıra dayanması gerekmiyor, uçuruma birazcık yaklaşması yetiyor. Kimileri pek sevdi, kan, ceset, kavga, gürültü uzaktan hoşa gitti. Benimkiler kanalı değiştirmeme asla izin vermezler. Evlat katili olur, *Sıcağı Sıcağına* konusu olurlar da kanalı değiştirtmezler. Anca reklam arasında kavga dövüş başka kanalları gezebilirim.

Gece yatmadan önce dışarı baktım, lambanın altı boştu. Bu yaptığım beni röntgenci bir manyak yapmaz değil mi. Böyle bir bağımlılığım yok, daha önce kimseyi gizlice gözetlemiş değilim. Neden bunu yapıyorum, ben de bilmiyorum. Ana-babasıyla yaşayan, otuzunu geçmiş, hafif kambur, yüz kemikleri aşırı çıkık, karikatür gibi biriyim. Kimsede genlerini birleştirme arzusu uyandırmayacağımı biliyorum. Evlenme umudumu çoktan tükettim. Sokaktaki kadında belki de tam karşıtımı buldum. Gençken çok insanın ilgisini çekmiş midir. Belki de daha yolun başında yanlış insanı seçmiştir ve hayat onu bu noktaya sürüklemiştir. Nasıl bir evde yaşadığını tahmin etmeye çalışıyorum. Kimle yaşıyor, yaşadığı evde yaşlı birileri var mı, çocukları var mı. Akşamları yerine gelmesini beklerken oturup onu

düşünüyorum. Her seferinde başka bir yaşantıya sokuyorum.

Orta okul çağında bir çocuğu olduğunu kurguluyorum. Çocuk, olan biteni az çok kavrayacak yaşta. Akşamları, evden ayrılan annesini kafasında yok ediyor, elinden geldiğince düşünmemeye çalışıyor. Annesi, gece geç saatlerde, bazen sabaha karşı eve dönüyor. Uykusunun bir yerinde, kapısı açılıyor ve karşılaşmak istemediği gerçeğin gölgesi kafasını uzatıyor, çekiliyor. Sabahları annesine karşı kızgın, ters. Kızgınlığının nedenini düşünmemek için, bir an önce evden çıkmak istiyor. Her işini hızlıca yapıyor. Yatağına hiç dokunmuyor kalktığı gibi bırakıyor. Çabucak işiyor, çabucak elini yüzünü yıkıyor, çabucak giyiniyor. Çarçabuk, uyduruk bir kahvaltı ediyor. Gözümün önüne çocuğun iki kat hızlandırılmış görüntüsünü getiriyorum. Çoğunlukla uyku sersemliğinin ve kızgın uyanmanın verdiği yüzü gösterecek kimseyi bulamıyor. Ayakkabılığa bırakılmış harçlığını cebine sokup evden çıkıyor. Birinin evden çıktığını komşulara kadar haber veren kapı çarpmasıyla sıçrayarak uyanıyor kadın. Yorgunluğunu atamamış, saat erken ama uykuya dönemiyor. Kahvaltıdan sonra evi topluyor, temizlik yapıyor. Öğlene doğru alışverişe çıkıyor. Dönünce akşam yemeği hazırlıklarına başlıyor. Okuldan dönen oğluna yemek çıkarıyor. Çocuğun biraz dinlenmesine izin verdikten sonra, ödevlerini yaptırıyor. Eğer ödevi azsa veya yoksa yüksek sesle kitap okumasını istiyor. Böylece bir kitabı ikisi de *okumuş* oluyorlar. Bazı günler, yorgun olduğunu söyleyen oğlunu dizlerine yatırıyor, kitabı kendi okuyor. Geceye doğru çocuk, televizyonun karşısına geçiyor. Kadınsa odasında hazırlıklara başlıyor. Önceki günün neredeyse aynısı döngü, bir turunu daha tamamlamış oluyor.

Makyajı abartılı, boyu kısa. Ama bu uzaklıktan bile etkileyici, karizmatik. Hayranlık duyuyorum belki, o yüzden gözüme böyle görünüyor. Zamanında çok erkeği kendine aşık etmiştir. Gerçek öyküsünü çok merak etmiyorum aslında. Bol bol uyduruyorum. Kendiminki gibi bir ömre yerleştirmiyorum, ne işi olacak. Aynada baktığım yüzü seviyorum sevmesine ama çirkinliğimi de görüyorum. Çocukken bilmiyordum, ergenliğimde anlamaya başladım. Genç oldum, kimse yanaşmadı, öpmek isteyen olmadı. Bu yaşıma kadar kimse elimi tutmak için izin istemedi. Zamanla kabullendim. Hayatımın erkeği babam. Onun gözünde hep prensesim, doğal olarak o da kral. Bir apartman dairesinde çekirdek aile saltanat sürüyoruz.

Para kazanmak için bulabildiğim yollardan sonuncusu, bir bankanın çağrı merkezinde çalışmak. Emekliliğime bir asır var ama çağrı merkezi için yaşım neredeyse sınıra dayandı. Talih yüzüme gülerse iki üç yıl daha çalışmama izin vereceklerini umuyorum. İşim gereği her gün onlarca insanla konuşmak zorunda kalıyorum. Konuştuklarımdan kimileri, bıktıkları, nefret ettikleri sorularla karşılaştıklarında sinirleniyor, seslerini yükseltiyorlar. Bu durumda makine gibi davranmalı, tepki vermemeli, ne söylemem gerekiyorsa onu söylemeliyim. Eğer kendimi tutamayacak duruma gelirsem bir süre susabilirim ama karşılık veremem. Müşteriyle tartışırsam işimi kaybederim. Ses yükseltmek, imalı konuşmak, gülmek de başı belaya sokma nedenlerinden. Bir keresinde gecikmiş borcunu anımsattığım adam, başına gelenleri saydı, döktü, "iyi isabet ettirmişsiniz, bugün yarın telefon da kesilir" dedi. Derdini açtıktan sonra anlayış bekliyordu sanırım. Bense, ödemesi gereken borcu, aksi durumda yasal takip başlatılacağını yineledim. Burnundan soluduğu telefondan çok net

anlaşılıyordu.

"Hanımefendi, selam vermeye gücüm kalmadı, anlatamadım mı, siz daha ne ötüyorsunuz."

Ötüyorsunuz... Kullandığı sözcük buydu. Görevimin anımsatmak olduğunu söyledim. Adamın burnundan alevler çıkıyor olmalıydı. Neyse ki derin nefes almadı, sağlam bir nefesle ardı arkası kesilmeyecek küfürler savurabilirdi.

"Kendinize namusunuzla para kazanacağınız bir iş bulun..."

Öfkesinin de etkisiyle soluğu kesildi. Yanıt beklemeden telefonu yüzüme kapattı. Bir iki defa ölçüyü kaçıran çapsızlar olmuştu, izin verilmemesine karşın almacı kulağımdan çıkarmak zorunda kalmıştım ama bu kadar gücüme gideni olmamıştı.

Cuma akşamıydı, işten korkunç bir baş ağrısıyla döndüm. Yemekten sonra odama çekildim. Yeni uykuya dalmıştım, dışarıdan gelen gürültüler yüzünden uyandım. Pencereyi açtım, çöp kamyonu bizim sokaktaydı, gürültüsü, çöpçülerin bağırmaları dışında tüm sesleri bastırıyordu. Baktım, henüz gelmemiş. Onu başka bir yaşamın kahramanı yaparak düşüncelere daldım:

Tepeden tırnağa kusur bir adamı inatla seviyor. Kıt kafalı, orta boylu, suskun, sorulara yalanla yanıt veren, sevgi göstermeyi bilmeyen, üstelik evli bir adam. Müşterisiyken her nasılsa sevgilisi oluvermiş. Erkek için masrafsız seviş, kadın içinse tutunacak biri. Kadının çalışmadığı günlerde birlikte oluyorlar. Adam otelin ağır nem kokusuna katlanamıyor, o yüzden sevişmediklerinde dışarıda zaman geçiriyorlar. İstiklal'e çıkıyorlar, türkü kafede başlayıp, farklı temada birkaç *mekan* gezip geceyi bitiriyorlar. Dışarıda yaptıkları harcamaları hep kadın karşılıyor. Yalnızca otele

dönerken taksi parasını adam ödüyor. Adam yine içkiyi fazla kaçırmış, otelin ağır kokusu midesini kaldırıyor, içi dışına çıkana kadar kusuyor. Pek konuşmuyorlar, birbirlerine sevgi sözcükleri söylemiyorlar. Yarım yamalak sevişmeden sonra adam, vedalaşmaya bile gerek duymadan, gün doğarken evine dönüyor.

Kamyon sokaktan caddeye çıkarken göründü. Yakalanacakmışım gibi geri, karanlığa kaçtım. Tek parça, askılı, omuzları açıkta bırakan, göğüs ve beli sıkıca saran, bacaklarda kısacık bir şorta dönüşen bej bir badi giymiş. Yüksek topuklu haki süet çizmeler, pek az boşluk bırakarak bacakları örtüyor. Sağ kolunda turkuaz bir el çantası... Işığın altına gelene kadar elinde tuttuğu siyah kürk bolerosuyla omuzlarını sarıyor. Amacı şık olmak değil, dikkat çekmek.

Onun yerine koyuyorum kendimi, bir uçurum beliriyor, korkutucu geliyor. Beni görse, o da yerimde olmayı korkunç bulurdu. Hiç o işi yapmadım. Ne sattım ne sakladım, isteyen olmadı, umudu kestim. Çocukları sevemez oldum bu yüzden, yoksa içimdeki özlem beni delirtecekti. Bunları aklıma getirince içim daralıyor, kederleniyorum. Benimkiler de evlenemeyişime üzülüyorlar. Babam gönlümü almak için yalandan annemle kavga eder, "ben biricik kızımı kimselere vermem" diye bağırır. Bu espriyi yıllardır yaptığına göre, kocadan umudumu kesmemden çok önce o, damattan umudunu kesmiş. Annem içinden söylenir, ses etmez. Beni evlendirmek için iki başarısız girişimi oldu. Biri beni görünce vazgeçti, diğeri evinin yolunu bulmakta zorlanacak kadar geri zekalıydı, istemedim. Başa gelen çekiliyor, kanıksanıyor. Sonuçta hepsi hayat.

Siyah bir pikap durdu, yolcu tarafından bir el, kadını yanına

çağırdı. Kadın, ağır ağır araca yaklaştı. Konuşma uzadı, pazarlık bir türlü bitmedi. Birden adam beline kadar camdan çıktı, kadını elbisesinden yakalayıp arabaya çekmeye çalıştı. Kalakaldım, kalbim hızla atmaya başladı. Badinin askısı kopunca kadın, kollardan kurtuldu, kalça üstü yere düştü. O sırada şoför de arabadan inmişti, kadını saçlarından yakaladı, sürükleyerek kaldırıma çekti. Öteki de arabadan indi, birlikte kadını dövmeye başladılar. Tekme, yumruk, tokat, neresine geldiğini umursamadan vuruyorlardı. Ne yapacağımı şaşırdım. Düdük... Tüm gücümle, bütün İstanbul'u ayağa kaldırırcasına üfledim ve hemen çekildim. Adamlar durdular, çevrelerine bakındılar, birbirlerine baktılar, arabaya döndüler, çekip gittiler. Bütün İstanbul ayağa kalkmadı. Karşı apartmandaki pencerelerden yalnızca ikisi açıldı. Kadın bir süre kıpırdamadan yerde boylu boyunca yattıktan sonra doğruldu. Cadde o an bomboştu, yardımsız doğrulan kadın, sol eliyle burnunu tutuyordu. Gözleri, kendisini kurtaran sesin nereden geldiğini görmek için binaları taradı. Bakışları benim olduğum noktayı bulunca iyice geri kaçtım, daha karanlığa. Burnundan eline, elinden dirseğine doğru kan süzülüyordu. Öteki eliyle karnını tutarak uzaklaştı.

Elim ayağım boşalmıştı. Kalbim, yerinden çıkarcasına atıyordu. Sandalyeye çöktüm, düdük hala elimdeydi. Bir ay önce annem, o korkunç programda konu edilen bir cinayetten etkilenip almıştı bu düdüğü. Akşamları dışarısı tekin değilmiş, iş dönüşü yanımda bulunsun, saldırmaya kalkan olursa kendimi korurmuşum. Gülmüş, dalga geçmiştim. O iğrenç *reality* programını izleyen iki insanla aynı evde oturduğum için dışarıda kendimi daha güvende hissettiğimi söyleyerek çileden çıkarmıştım annemi. Sonunda ne yapıp etmiş, dışarı çıktığımda yanımda taşıyacağıma

yeminler ettirmişti. Pencereyi kapattım, salona gittim. Benimkiler Savaş Ay'ın *A Takımı*'nı izliyorlardı. Dışarıda kopan küçük kıyametten haberleri yoktu.

O olaydan sonra günlerce kadını görmedim. Belki orada iş tutması istenmiyordu, o da başka bir yere gitmişti. Belki başına bir iş geldi ya da henüz kendine gelemedi. Bilmediğim için yine kafamda boşlukları dolduruyorum:

Arabalarına almak istemeyen iki taksiden sonra üçüncüsüne binebilen kadın, şoförün sorularını yanıtsız bırakıyor. Hastaneye götürülme önerisini reddediyor. Neredeyse sürünerek evine ulaşıyor. Ev arkadaşı henüz dönmemiş. Odasına gidiyor ve enkaz bedenini öylece yatağa bırakıyor. Huzursuz uykusunda tuhaf düşler görerek gün aydınlanana kadar uyuyor. Her yeri ağrıyor, güçlükle doğruluyor. Soludukça sağ kaburgasından dayanılmaz bir ağrı yükseliyor. Banyoya gidiyor, aynadaki yüz akşamki felaketi yansıtıyor. Kollarında, ayaklarında, gövdesinde farklı tonlarda morluklar var. Banyodan sonra saç köklerindeki ağrı da kendini gösteriyor. Olaydan birkaç gün sonra kaburgasındaki sızı azalacağı yerde artıyor. Soluması hırıltılı. Ev arkadaşının ısrarına direniyor, hastaneye gitmemekte bir süre daha diretiyor. Sersemleyene kadar içtiği ağrı kesiciler para etmeyince, ağrısı dayanılmaz boyutlara ulaşınca başka çaresi kalmıyor...

Bir akşam, pencereye çıktığımda yine gördüm onu. Yüzünde makyaj yoktu, saçları topluydu, önü açık lacivert mont altına grisiyah eşofman takımı giymişti. Her zamanki yerinde, elinde sigarası, caddenin karşısına bakıyordu. Bakışlarını benim pencereme çevirdi, hazırlıksız yakalandığımdan kalakalmıştım. Belli belirsiz bir gülümsemeyle selamladı kurtarıcısını. Karşılık vermek yerine

hemen içeri kaçtım.

Aradan bir hafta geçti, pazara çıktım. Bir el kolumdan yakaladı, dönüp baktım, oydu. Yakından ve makyajsız, yüz çizgileri iyice belirgin, daha yaşlı görünüyordu. Elini usulca çekti, sigara çatlağı sesiyle rahatsız ettiği için özür diledi, teşekkür etmek istediğini söyledi. Önemli değildi, kim olsa aynısını yapardı. "Kimileri saldıranın yerinde olmayı seçer" dedi. Durduk, bakıştık... Konuşacak başka neyimiz vardı. Şimdi iyi olup olmadığını sordum. O geceden iyi olduğunu ama daha iyi günleri olduğunu söyledi. Tekrar teşekkür edip uzaklaştı. Oturup bir yerde birer çay içebileceğimizi söylemek isterdim, cesaret edemedim. Soracağım herhangi bir soru yaralayabilirdi, ağzımdan kaçırabileceklerimden, bakışlarımdan çekindim.

Eve dönerken düşünüyordum, hiç dokunulmamak mı yoksa yaşamak uğruna istemediğin sayısız dokunuşa izin vermek mi... İki durum arasında seçim yapmak hayat mı. O akşam cama çıktığımda tanışmıştık. O uzaklıktan bile bellekte kalan bir çirkinliğim vardı. Yoksa bunca insan içinde beni nasıl tanıyabilirdi. Onun aklından oturup konuşmak geçmiş miydi acaba. O da bunu önermeye çekinmiş miydi.

Akşamları yine sokak lambasının altını gözlüyorum, artık hiç görünmüyor. Bir başkası da orayı bellemedi. Yine de düdüğüm, ilk ve son kahramanlığımın silahı, her an ulaşabileceğim yakınlıkta duruyor.

Alternatif Son İsteyenlere:

Aradan bir hafta geçmişti. Pazara çıkmıştım. O kalabalıkta bir el, beni kolumdan yumuşacık tutup durdurdu. Dönüp baktım, oydu. Elini kolumdan çekmeden, o gece onu kurtardığım için teşekkür etti. "Kim olsa aynısını yapar" dedim. Nefesimi duyacak kadar yaklaştı, nefesimi tuttum, dirseklerimi okşadı, "herkes değil, bazıları zulmü seçer" dedi. Derinden bakıyordu, aklımdan geçenleri okuyordu. Kan akışım hızlanmış, kıpırtısız kalmıştım. Güçlükle yutkunarak "bazıları zalimleri seviyor" dedim. "Ne sen ne de ben onlardanız" diyerek ellerini sırtıma doğru götürdü. Bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Yanımızdan yöremizden insanlar akıyordu. Dudaklarımız binlerce yıldır bu anı bekliyormuş gibi çarçabuk buluşuverdiler. Bu buluşmayla birlikte evrende o ve ben kaldık, tek varlık olduk. Çevremizdeki tüm oluş dondu. Tezgahtan yere düşmekte olan elma, bebek arabasındaki çocuğun yediği simidin yere ulaşmak üzere olan susamı, tartıya dökülen patatesler sonsuzlukta asılı kalmıştı. Pazar çantasını güçlükle çekiştiren ihtiyarın gözleri, şimdiye kadar karşılaştıkları en korkunç sahneye bakıyormuşçasına dehşet içerisinde donakalmıştı. Pazarcının çarpılmış açık ağzı, havada savurduğu sutyen, zamanın o kesitinde durmuştu. Dünyanın en büyük günahını işlemiş, bir bedende bütünleşen günah olmuştuk. Zıt kutupların çekimiyle karadeliğe dönüşen aşk, aşka dönüşen kara delik, akan zamanı yutuyor, bir an sonrasına geçit vermiyordu. Ölümün ve ölümden berisinin anlamsızlaştığı o anda sonsuza kadar tutunabilmeyi istedim. Yoksa nefretin oklarıyla paramparça edilecektik.

Sürek, yine akışına dönünce, susam, elma, patates yerlerini

bulunca, el ele tutuşup hızla pazardan uzaklaştık. Arkamızdan yetişmeye çalışan sevgiden payını almamış bakışlara ve sözcüklere aldırmadan kaçtık.